NE KÁROMOLJ.

Panaszkodol, hogy útaidra
A sors nem rózsát hint csupán,
Nem hull öledre mind, mit égve
A telhetetlen szív kiván? —
Dicsérd az Istent háladással,
Hogy még nem sujtott nagy csapással,
S gondod, bajod csak füstgomoly —
Lázongó szív, ne káromolj!

Hány gyötrött lélek roskad össze
Való, nem képzelt kín alatt,
Megtört sugáru, bús szemekből
Hány égő, véres köny fakad!
Ki nem tudod, szenvedni mit tesz,
Irigy szemmel miért tekintesz,
Csak arra, hol fény van s mosoly? —
Lázongó szív, ne káromolj!

Vidám mosolygás, csillogó fény
A boldogságnak máza csak,
Ki tudja, benn nem sajg-e bánat,
Nem dúl-e szégyen s bősz harag?
A tündöklők közt óh mi sok van,
Ki undok rémmel küzd titokban
Szeméből könnyek árja foly! —
Lázongó szív, ne káromolj!

Búból, örömből, kín s gyönyörből
A rész kijut mindenkinek,
Ki tud szeretni, hinni, tűrni,
Nem döntik meg habok, szelek.
Ne kérj az égtől földi kincset,
Való kincsnek csak azt tekintsed,
Mit el nem pusztít rozsda, moly —
Tűrj, hígy, szeress — ne káromolj!